

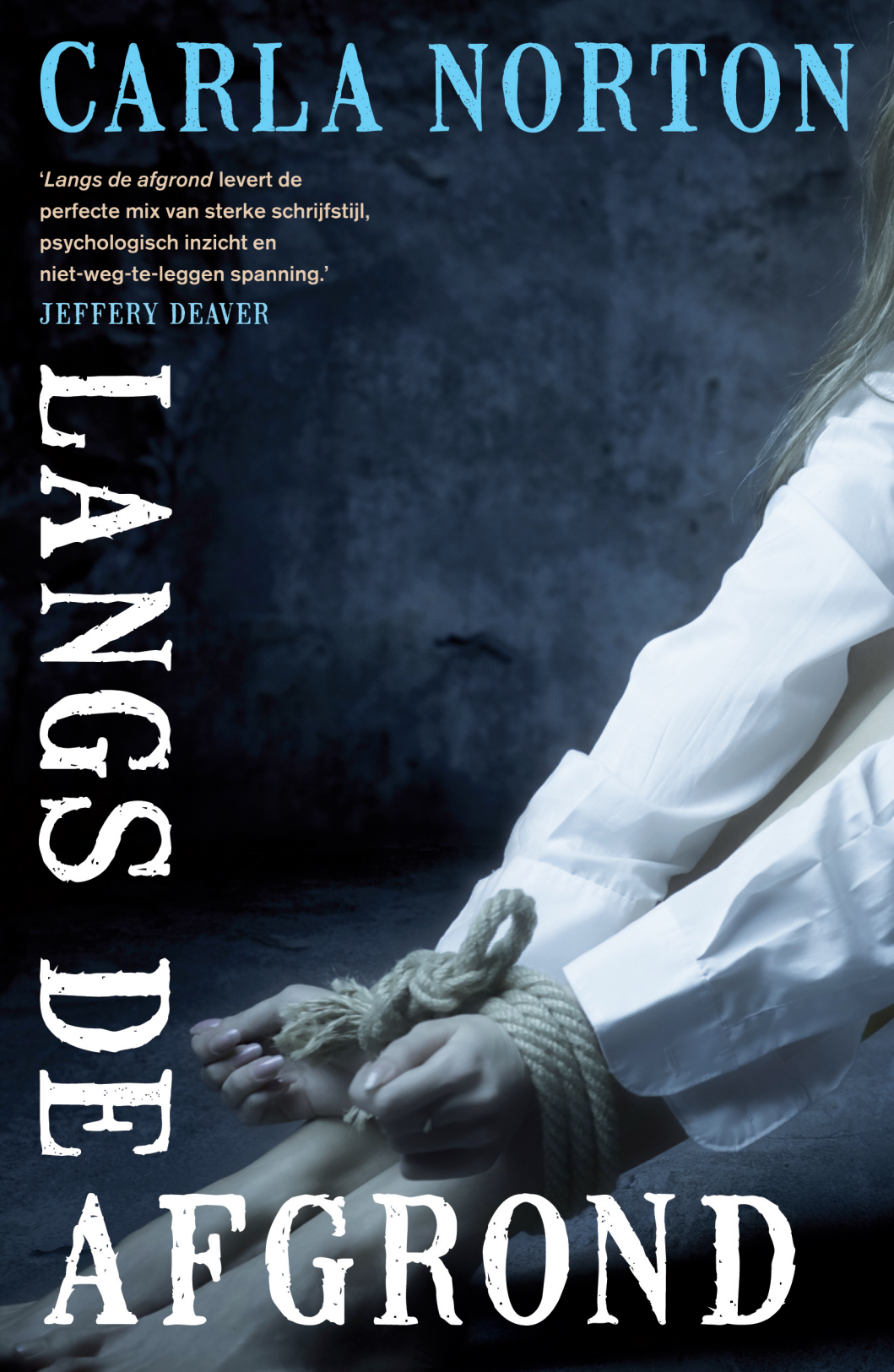
CARLA NORTON

'Langs de afgrond levert de perfecte mix van sterke schrijfstijl, psychologisch inzicht en niet-weg-te-leggen spanning.'

JEFFERY DEAVER

LANGS
DE

AFGROND

CARLA NORTON
LANGS DE AFGROND

De Fontein

*Dit boek is opgedragen aan Colleen Stan en aan overlevers overal.
Jullie moed is een inspiratie.*

Eerste druk november 2014

Oorspronkelijke titel *The Edge of Normal*
Oorspronkelijke uitgever Minotaur Books, New York
Copyright © 2013 by Carla Norton
Copyright © 2014 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht
Vertaling Corrie van den Berg
Omslagontwerp Marry van Baar
Omslagillustratie © Getty Images
Opmaak binnenwerk Hans Gordijn, Baarn
ISBN 978 90 325 1388 7
ISBN e-book 978 90 325 1389 4
NUR 305

www.uitgeverijdefontein.nl

Alle personen en gebeurtenissen in dit boek zijn door de auteur bedacht.
Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen
berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm,
elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere
wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

SEATTLE, WASHINGTON
ZES JAAR EERDER

Haar naam was al zo lang van de voorpagina's verdwenen, hij wist zeker dat niemand haar zocht toen hij de sleutel voor de laatste maal in het slot stak. De deur zwaaide wijd open, maar hij nam niet de moeite hem achter zich te sluiten. De treden kraakten onder zijn gewicht toen hij in de kelder afdaalde en haar beval met haar gezicht naar de muur te gaan staan.

Eerst de blinddoek. Daarna de handboeien. Hij wrong haar handen achter haar rug en trok de boeien aan tot ze ineenkromp.

Toen boog hij zich naar haar toe, dronk haar geur in, bleef talmen bij haar nek, de wirwar van door elkaar lopende littekens bewonderend. Met zijn duim volgde hij traag de kartelige rand van de nieuwste, nog helder roze, die van haar linkerschouderblad over haar ruggengraat naar beneden liep, tot een snoezig plekje net boven de tailleband van haar roze met zwarte pyjamabroek.

'Draai je om en doe je mond open,' zei hij en toen ze gehoorzaamde legde hij een pilletje op haar tong en beval haar te slikken. Hij had een dosis uitgekozen waarvan ze slaperig genoeg werd voor het tochtje dat ze gingen maken, maar niet zo versuft dat hij haar niet wakker zou kunnen krijgen voor wat hij later van plan was.

Hij legde zijn handen losjes om haar nek, likte langs zijn lippen en fluisterde: 'Oké, krekeltje van me, we gaan op avontuur. Waag het niet te tjirpen.'

Haar oude gympen waren veel te klein geworden en hij had er niet aan gedacht om schoenen te kopen, en dus beklom ze de trap op blote voeten terwijl hij haar duwde.

Bij de deur bleef hij even staan om de enige lamp die brandde uit te knippen voor hij via de keuken verder liep naar de achterkant, waar hij alles in gereedheid had gebracht. Hij gluurde tussen de blinden

door. In de buurt was alles rustig. De bomen die voor schaduw zorgden op zijn achtererf stonden volop in blad, zodat het zicht van de burens belemmerd werd. En het regende, nog beter.

Hij trok een poncho met capuchon over haar hoofd, maakte de deur open en duwde haar voor zich uit naar buiten. Ze bewogen zich over de veranda en liepen de achtertrap af naar beneden. Het gras maakte zijn schoenen nat terwijl hij haar kleine gestalte over het pad en door het hek de steeg in leidde.

Het was ver na middernacht en hij had alles tot in detail gepland, maar dit was het riskantste gedeelte. Een straatlantaarn bescheen het stuk straat waar ze moesten oversteken. Na drie passen bevonden ze zich weer in het beschermende duister en na nog eens drie waren ze bij de auto.

De zilverkleurige Mercury Grand Marquis stond schuin geparkeerd, de kofferbak was niet op slot. Hij maakte hem open, tilde haar op en legde haar er snel in, terwijl hij mompelde: 'Liggen en hou je koest.'

Eerder op de avond had hij een oude quilt in de kofferbak gelegd. Dit was voornamelijk om geluid te dempen, maar zo had ze ook iets zachts om op te liggen, en hij was van plan haar aan deze vriendelijke daad te herinneren mocht ze later klagen.

Toen hij haar in de kofferbak had opgesloten, stapte hij in en gleed achter het stuur, waar hij in het duister bleef zitten kijken of er niet ergens achter een raam beweging te zien was.

Een kat schoot door de steeg en verdween in de bosjes. Een briesje deed de blaadjes boven zijn hoofd ritselen en dikke regendruppels sloegen tegen de voorruit. Verder bewoog er niets.

Hij wachtte nog even terwijl hij door zijn dichte, onverzorgde baard streek, draaide toen het contactsleuteltje om, reed naar het einde van de steeg waar hij zijn lichten ontstak, en sloeg linksaf. Er was geen verkeer, maar het regende nu harder. Hij hield angstvallig zijn snelheid in de gaten, remde behoedzaam voor twee stoplichten en nam toen de weg die door het arboretum slingerde. Zijn banden maakten natte sissgeluiden in de bochten.

Daryl Wayne Flint glimlachte; hij was blij met de regen die voor extra beschutting zorgde en hij was ervan overtuigd dat hij het allemaal tot in de puntjes voor elkaar had.

Het hele gedoe van inpakken en verhuizen had hem veel kopzorg gekost, maar eindelijk was alles in orde. Al snel zou ze veilig vastzitten in zijn nieuwe huis, een ruime woning die een heel eind van de weg af stond. Veel privacy, landelijk, met een grote kelder die alle risico waard was. De vloer van de kelder was vlak en egaal, dus kon hij moeiteloos met zijn gereedschappen manoeuvreren. Het plafond was hoog en de balken leenden zich prima voor het bevestigen van haken.

Maar hoe uitgekookt hij ook was, Daryl Wayne Flint had er niet volledig bij stilgestaan dat het in kroegen in Seattle, zelfs op een natte woensdagavond, tot ver na middernacht druk kon zijn. Of dat enkele hardnekkige stamgasten net zolang bleven hangen tot de barkeeper zich genoodzaakt zag hen buiten de deur te zetten. Of dat een paar van hen zo bezopen naar buiten waggelden dat ze niet meer tot rijden in staat waren. Of dat één chauffeur in het bijzonder zou vergeten zijn lichten aan te doen en het steilste gedeelte van 23rd Avenue zou komen afscheuren op het moment dat een zilverkleurige Mercury zijn pad kruiste.

Flint had niet in de gaten dat er een botsing op komst was en de explosie van in de regen glinsterende glassplinters toen de twee auto's op elkaar knalden en rondtolden zag hij niet.

1

SAN FRANCISCO, CALIFORNIË DE DINSDAG VOOR THANKSGIVING

Dinsdagen zijn altijd moeilijk en zijn kantoor bereiken is nog het lastigst, maar de tweeëntwintigjarige Reeve LeClaire heeft haar psychiater nooit verteld welke route ze neemt. Die begint met een korte wandeling naar het Ferry Building, waar ze steevast warme chocolademelk bestelt die ze meeneemt naar buiten; ze nipt van het zoete spul terwijl ze kijkt naar de veerboten die uit de mist opdoemen. De boten komen uit Vallejo, Larkspur en Sausalito, met in hun kielzog wit schuim en massa's meeuwen voor ze aanleggen om een ochtendlijke stroom forensen uit te braken.

Als de zon door de mist heen breekt, wendt Reeve haar gezicht er naartoe, sluit haar ogen en geniet van de rode gloed op haar oogleden.

Niemand merkt haar op in de deinende menigte en haar anonimiteit bezorgt haar bijna een zelfvoldaan gevoel. Ze is nauwelijks herkenbaar als het schoolmeisje dat stond afgebeeld op de posters met het opschrift 'Vermist', of als het verwaarloosde bleekneusje zoals de roddelbladen haar graag toonden. Ze is nog steeds aan de kleine kant, maar ze is wel zo'n drie centimeter gegroeid en ruim zeven kilo aangekomen. Haar gebit is opgeknapt. Ze is fris gewassen, haar huid is glad en ze heeft haar wenkbrauwen tot volmaakte boogjes bijgewerkt.

Haar haar is weer aangegroeid en het ziet er goed uit, bijna om trots op te zijn. Ze verft het vaak in een andere kleur: zwart, blond of, zoals vandaag, kastanjebruin. Het is goed geknipt, het waaiert uit, ze laat het steeds lang genoeg om de littekens te verhullen die achter in haar nek nog te zien zijn.

Als de torenklok aan zijn deuntje van negen uur begint, hangt Reeve haar tas om haar schouder. Tegen de tijd dat het melodietje verklonken is en de klok zeven... acht... negen slaat, is ze de terminal al uit en Market Street in gelopen. De venters en straatmuzikanten

zijn te druk in de weer om haar lastig te vallen. Maar hoe verder ze zichzelf dwingt door deze straat te lopen, hoe meer ze op haar hoede moet zijn.

Ze laat zich niet kennen. Daar is de man met het kroeshaar en zijn met zeildoek afgedekte kar. Hij staat er altijd, deze sjacheraar op de hoek bij de bank, maar ze blijft geforceerd recht voor zich uit kijken terwijl ze zich voort rept over het trottoir, met kippenvel op haar armen.

Dan volgt het metrostation, met al het groezelige volk daar. Ze loopt er in een boog omheen en staat dan oog in oog met de grote man in de smoezelige regenjas. Ze houdt haar adem in en loopt haastig verder terwijl hij haar 'God zegen je!' achterna blaft.

Ze recht haar schouders. Het gaat heel goed. Nog maar twee straten en dan is ze er al zowat. Ze voelt de wind in haar gezicht. Ze heeft sterke benen en haar tred is doelgericht.

Als ze het café op het trottoir passeert, kijkt een knappe jonge kelner haar aan en glimlacht, maar ze wendt haar ogen af. Waarom zou ze een kerel vertrouwen die net doet of ze mooi is? Ze weet maar al te goed dat ze dat niet is, met haar kromme neus en puntkin.

Ze kijkt naar de stoep en volgt de voeten die voor haar lopen, kijkt dan weer op en ziet het Hobart Building, een veilige haven waar de bewaker iedere bezoeker bij binnenkomst laat tekenen. Ze wacht bij de oversteekplaats, balancerend op de bal van haar voeten, houdt het verkeer in de gaten, overziet het laatste gevaarlijke stukje. Het licht verspringt en ze rent bijna naar de overkant. Zodra ze er aankomt, rolt de smerige man in de rolstoel haar gezichtsveld binnen.

Reeve blijft staan, voelt haar maag samenkrimpen. Ze overweegt weer over te steken en vanaf de hoek verderop, die met de bloemenstal, naar het gebouw te lopen. Maar de man kijkt de andere kant op. Als hij gewoon blijft doorrollen, kan Reeve ongezien achter hem langs glippen.

Ze schat haar kansen in, haalt diep adem en haast zich naar de ingang van het gebouw. Nog zes meter... drie... anderhalf... De man in de rolstoel laat zijn wielen zwenken. Zijn ogen schieten vuur. Zijn bakkebaarden steken uit als stukjes ijzerdraad.

Reeve springt achteruit, slikt en rent langs hem heen het gebouw

binnen, waar ze in de koelte van de lobby stilhoudt om op adem te komen. Dan wacht de confrontatie met de lift. Die is zo oud en klein dat hij al overvol lijkt als er maar drie mensen in staan. Ze weet dat ze het kan, ze heeft het eerder gedaan. Maar vandaag niet, ze kiest voor de trap.

De wachtruimte bij de spreekkamer van dr. Ezra Lerner ruikt altijd naar citrus en ze is blij dat ze vroeg genoeg is om van de geur te genieten en een beetje af te koelen na het beklimmen van negen trappen. Ze knikt de receptioniste toe, een aardige vrouw met een mond in een cupidoboog, en neemt plaats op haar favoriete stoel.

De muren zijn bleekgroen en in een kobaltblauwe pot op de salontafel staat een witte orchidee. Ze pakt het laatste nummer van *The New Yorker* en bladert erdoorheen, bekijkt de foto's en leest de cartoons. Soms snapt ze ze allemaal, maar vandaag lijken ze ondoordringelijk. Ze bestudeert ze aandachtiger, op zoek naar hun betekenis, en geeft zichzelf op haar kop omdat ze het nieuws niet heeft gevolgd.

Om halftien precies zegt de receptioniste: 'U kunt nu naar dr. Lerner, mevrouw.'

De privacy van de patiënt wordt streng gehandhaafd in deze praktijk, nog een reden dat Reeve zich hier veilig voelt. De receptioniste zal nooit haar naam zeggen, ook al zit er verder niemand in de wachtkamer. Alleen haar familie, een aantal mensen bij de politie en dr. Lerner weten dat Regina Victoria LeClaire, het meisje dat werd gekidnapt toen ze twaalf was en bijna vier jaar gevangen werd gehouden, haar naam heeft laten veranderen.

Ze is niet langer 'Schuwe Gina', het verwilderde meisje dat op de media-aandacht reageerde door camera's kapot te slaan. Ze vindt zichzelf tegenwoordig vlot, niet schichtig. Serieus, niet stuurs. Ze is veranderd in een beheerste jonge vrouw die een prettig, gestructureerd leven leidt. Ze heeft zelfs een baan.

Terwijl Reeve opstaat en het blad naast de orchidee op tafel legt, rinkelt de praktijktelefoon, wat niet zo vaak voorkomt. En terwijl ze over het tapijt van de hal naar dr. Lerner's deur loopt, hoort ze hoe de opgewekte stem van de receptioniste een somberder klank krijgt: 'Ach, nee... ach, nee... Ja, natuurlijk, maar de dokter heeft nu een cliënt en...'

Reeve legt haar hand op de deurklink en blijft staan om te luisteren, maar dr. Lerner doet met een zwaai de deur open en zegt: 'Reeve, het is altijd een genoegen om je te zien.'

Dr. Ezra Lerner ziet er mogelijk veel te jong uit om op welk terrein dan ook expert te zijn, maar niettemin is hij dé autoriteit op het gebied van gevangenschapstrauma's, de reden waarom Reeve's vader hem in de arm heeft genomen. Hij heeft de gespierde, compacte bouw van een gymnast. Zijn gezicht is gladgeschoren, zijn ogen staan waakzaam. Zijn ruigharige bastaardhondje Bitsy staat naast hem te kwispelen en kijkt met hondse adoratie naar Reeve op.

Reeve bukt zich om aan Bitsy's kop te krabbelen. 'Ik vind het ook fijn je weer te zien.'

Ze loopt door de kamer om haar gebruikelijke plekje op de bank in te nemen en klopt op het kussen naast haar. Bitsy springt erop.

Dr. Lerner gaat in zijn stoel zitten terwijl hij naar haar kijkt, en vraagt hoe het met het slapen gaat. Dat vraagt hij altijd.

'Niks te melden. Geen nare dromen. Geen paniekaanvallen. Ik heb al zo lang geen nachtmerrie meer gehad, dat ik mezelf onderhand saai begin te vinden.'

Bijna normaal, denkt ze, al is dat een term die dr. Lerner nooit zou gebruiken. In de eerste periode zag ze hem steeds uren achter elkaar. Daarna nog drie keer in de week. Toen twee keer. En nu komt ze alleen nog op dinsdag, een teken hoe ze vooruit is gegaan.

Hij stelt enkele vragen over haar nieuwe baan en met een glimlachje haalt ze een gevouwen velletje postpapier uit haar zak. 'Huiswerk,' zegt ze spontaan, met het blaadje wapperend. 'Kijk.'

Ze vouwt het papier open en zegt: 'Ik heb erover nagedacht waarom ik het leuk vind om in het restaurant te werken. Al is het parttime, maar het is best een lange lijst geworden.' Ze kijkt op en voegt eraan toe: 'Wat mooi is, maar ik zal proberen het kort te houden.'

Er verschijnt een glimlach op dr. Lerner's gezicht, vlak voordat zijn mobieltje een gedempt geluidje maakt, waarop de glimlach weer verdwijnt. 'Het spijt me heel erg, Reeve. Excuseer me een momentje.' Hij kijkt even op de display.

Ze verstijft. Dr. Lerner heeft zich nog nooit tijdens een sessie door iets laten afleiden. 'Een noodgeval?'

Hij kijkt fronsend naar de telefoon, schudt zijn hoofd en zet hem op de hoek van zijn bureau. 'Sorry, Reeve, vertel alsjeblieft verder.'

'Maar moet je niet...'

'Nee, nee, dit kan wachten.' Hij haalt diep adem en richt zijn blik weer op haar. 'Je was aan het vertellen over het restaurant.'

Ze aarzelt.

'Je was bang dat je het niet leuk zou vinden,' moedigt hij haar aan.

'Eh, ja. Maar het tegenovergestelde is het geval. Dat ik het zo leuk vind, komt denk ik onder andere doordat er geen sprake is van een emotionele lading.'

'Aha. Wat bedoel je daar precies mee?'

'Nou, Japans eten is heel wat anders dan kouwe pizza en lauwe frisdrank.' Ze grijnst, waardoor er een kuiltje in haar wang verschijnt.

'Goed dat je dat hebt opgemerkt. En verder?'

Terwijl ze het lijstje in haar rechterhand houdt en Bitsy met haar verminkte linkerhand aait, vertelt ze hem hoe fijn ze het allemaal vindt: de eenvoudige, formele manier van doen van de Japanners, het rituele buigen, de frisse, schone geur van groene thee. 'En ik ben de taal aan het leren,' voegt ze eraan toe.

'Heel goed. Japans is een lastige taal.' Hij plaatst de toppen van zijn vingers tegen elkaar. 'Jij was op school toch zo goed in taal?'

Ze werpt hem een boze blik toe. 'Je gaat toch niet weer zeuren over doorleren, hè?'

'Hoezo?'

Ze rolt met haar ogen en vervolgt: 'Afin, wat mijn huiswerk betreft: ik heb gemerkt dat geluiden echt iets met me doen. Je weet wel, na al die stilte en zo.' Wat ze heeft opgeschreven is: *Dr. Lernal's stem is zacht als karamel*, maar dat zegt ze niet, en ze herinnert zich nu ineens hoe scherp zijn stem werd toen hij voor de rechtbank getuigenis aflegde, hoe iedereen ineens op het puntje van zijn stoel ging zitten en naar hem keek: er straalde een vreemd soort intensiteit van hem af, als warmte.

'O ja? Wat voor geluiden?'

'Nou, bijvoorbeeld, de stem van Takami-san, die is zó zacht, het lijkt wel gefluister. Het klikken van het mes van de sushikok op de snijplank. En de muziek in het restaurant, bijna zen-achtig. Alleen instrumenten, snap je. Niet van die suffe teksten.'

‘Daar geniet je van? Je gaat echt vooruit.’

Ze had jarenlang moeite met muziek gehad, klaagde dat het voor haar alleen maar herrie was. Dr. Lerner had geopperd dat ze leed aan anhedonie: het onvermogen om van dingen te genieten.

Ze aait over Bitsy’s kop. ‘Nu ga je me vragen over Thanksgiving.’

‘Juist, klopt. Je ging toch bij je familie eten? Zijn er wat dat betreft nog dingen waar je over inzit?’

Ze schudt haar hoofd, leunt achterover en vertelt hem over de nieuwe vriendin van haar vader, die bij hem is ingetrokken. ‘Ze gaat koken met Thanksgiving, en dat is zeker iets waar we allemaal dankbaar voor mogen zijn.’

Dr. Lerner zit zoals altijd te knikken en aantekeningen te maken, maar dan maakt zijn telefoon weer een ‘ping’-geluid. Zijn blik flitst even naar zijn mobieltje en dan weer terug. ‘Sorry, Reeve, je moet me alweer excuseren.’ Hij pakt zijn telefoon, kijkt erop en werpt dan een blik in de richting van de deur.

Ze gaat abrupt vooruit zitten, waardoor Bitsy schrikt. ‘Moet je je telefoon echt niet opnemen?’

Hij fronst terwijl hij nogmaals een snelle blik op de deur werpt. ‘Nee, straks.’

‘Weet je het zeker?’

De gepijnigde uitdrukking op dr. Lerner’s gezicht terwijl hij zijn telefoon weer opzieschuift, kan Reeve onmogelijk ontgaan. Ze vraagt zich af of er misschien ergens in Iran of Mexico gijzelaars zijn vrijgelaten en is alweer kwaad op zichzelf omdat ze het nieuws niet heeft gevolgd.

2

JEFFERSON CITY, CALIFORNIË

Zijn postuur komt Otis Poe goed van pas. Hij is zo'n dertig centimeter langer dan al die onderkruipers. De ene nieuwslezer na de andere probeert hem opzij te duwen – die broodmagere heks uit Sacramento, die uitslover van CNN – maar niemand van die lui van buiten de stad komt aan zijn stekkie.

Het verhaal is van hem.

Poe zit er al bovenop sinds dag één van ontvoering nummer één. Hij heeft er tientallen artikelen over geschreven en ontelbare blogposts aan gewijd. Die lui die nu pas komen aankakken, kunnen duwen en trekken wat ze willen, hij geeft ze geen duimbreed toe, mooi niet.

Hij was hier al vroeg, zoals altijd. Hij zit op de eerste rij. Maar er is gelekt. Buiten voor de deur worden steeds meer nieuwsbusjes geparkeerd, satellietschotels rijzen op als paddenstoelen en nieuwsmensen van allerhande slag ruziën luidkeels om een plekje te bemachtigen.

Sommigen kennen hem uiteraard. Zijn kaalgeschoren hoofd, dat ongeveer de vorm en kleur van gebakken brood heeft, is nauwelijks te missen, zeker niet in deze kleine goegemeente. Enkele verslaggevers schudden hem de hand en proberen informatie van hem los te krijgen, maar hij doet of zijn neus bloedt. Poe is al bijna zeven jaar nieuwsjager en verslaggever bij *The Jefferson Express* en heeft zo zijn eigen connecties. Als deze bloedzuigers nieuwtjes van hem willen, dan moeten ze maar een krant kopen. Of, nog beter, zijn blog lezen.

Het lawaai neemt toe terwijl mensen naar binnen drommen en als in een kerk langs de rijen banken schuiven om zich nog ergens tussen te wringen. De ruimte zou voor een normale persconferentie groot genoeg zijn geweest, maar op deze nog aanzwellende stroom toeschouwers is ze niet berekend.

De gerechtsdienaar houdt laatkomers tegen en sluit de deuren.

De menigte is verwachtingsvol aan het roezemoezen en Poe houdt zijn oren wijd open, klaar om het een en ander te noteren terwijl mensen in zijn buurt meningen uitwisselen en geruchten aandikken. Hulpsheriffs en politiemensen in uniform komen achter elkaar aan naar binnen en stellen zich op achter het podium en Poe leunt naar voren om te kijken naar een politievrouw die hem altijd aan zijn schoolvriendinnetje met de krullen doet denken. Ze heeft een peinzende uitdrukking op haar gezicht terwijl ze praat met de overdreven gespierde agent van de FBI.

Poe gniffelt. Hij wist al dat de FBI weer in de stad was.

Poe heeft al drie keer meegemaakt dat de federale politie naar Jefferson oprukte, in de hoop de held te kunnen uithangen. Die lui komen met veel bombarie aangesneld, maar verdwijnen weer met stille trom. Want iedereen weet dat een kind dat langer dan 48 uur vermist wordt, bijna nooit gered wordt. En naar Poe's idee houdt de FBI er niet van om duimen te draaien terwijl dagen weken worden en weken maanden. En houdt de FBI er ook niet van om verwijten te krijgen als het enige wat nog gevonden wordt resten in ontbinding zijn.

Nu het een ander verhaal is geworden, hebben die met steroïden volgepompte agent en zijn maten uit Sacramento als een haas hun lange tocht ondernomen om zich een fors deel van de glorie niet te laten ontglippen.

Stelletje hypocrieten.

Sheriff Mike Garcia, een forse kerel op cowboylaarzen, komt eindelijk vanuit een zijvertrek binnen. Hoofden draaien zich om en het wordt stil in de zaal als de sheriff het podium nadert. Pennen worden in de aanslag gehouden en camera's scherp gesteld, er wordt geflitst en de spanning stijgt. De sheriff zet zijn bril met stalen montuur recht, buigt zich naar de microfoon, test of het geluid het doet. Televisieverslaggevers geven hun technici een seintje. Nieuwsupdates beginnen te lopen terwijl sheriff Garcia inleidende opmerkingen maakt en verschillende burgers en politiemensen toeknikt. Eindelijk gaat hij er echt voor staan en komt ter zake: "Tot mijn genoegen kan ik u mededelen dat de dertienjarige Tilly Cavanaugh, die oktober vorig jaar werd ontvoerd, levend is teruggevonden en..."

Aan de zaal ontsnapt een collectieve zucht.

De sheriff vervolgt met luidere stem: ‘Tilly Cavanaugh werd gisterochtend vroeg gered uit een afgesloten kelder in een woning aan de rand van Jefferson County.’

De zaal is aan het roezemoezen, maar Otis Poe gaapt. Hij kent het adres al, een afgelegen plek ten westen van de stad aan Tevis Ranch Road. Hij is er helemaal naartoe gereden en heeft er bij zonsopgang foto’s genomen.

‘Ze is levend aangetroffen,’ zegt de sheriff, ‘en ze is overgebracht naar St.-Jude’s Hospital, waar ze na een volledig medisch onderzoek en de noodzakelijke behandeling gezond genoeg werd verklaard om met haar familie herenigd te worden.’

Een golf van opwindning overspoelt de aanwezigen. ‘Hebt u iemand gearresteerd?’ schreeuwt een man, en verslaggevers beginnen vragen af te vuren.

‘Stilte, alstublieft!’ De stem van de sheriff doorklieft het rumoer. ‘Wacht nog even met uw vragen. Laat me alstublieft uitspreken!’ Zijn boze blik gaat de hele zaal rond en de menigte valt stil.

‘In verband met de ontvoering van Tilly Cavanaugh is er een verdachte gearresteerd,’ vervolgt de sheriff, en de zaal lijkt collectief de adem in te houden tot de naam wordt onthuld van de man die ze bereid zijn het volgende moment te haten.

De sheriff grijpt het spreekgestoelte met beide handen vast. ‘De 35-jarige Randy Vanderholt, conciërge bij winkelcentrum Three Rivers, is aangehouden en...’

‘Ophangen, meteen!’ roept iemand.

‘Schiet die viezerik dood!’ valt een ander de man bij.

De sheriff fronst. ‘Stilte, alstublieft. Het onderzoek is nog in de voorbereidende fase. Ik kan vandaag alleen beperkte mededelingen doen, maar wil graag enige feiten memoreren die hebben geleid tot de redding van Tilly Cavanaugh.’

‘Graag,’ mompelt Otis Poe bij zichzelf. Hij heeft ditzelfde nieuws al uren geleden op zijn blog gezet. Maar nu nadert zijn deadline en zijn gebruikelijke bronnen hebben te weinig opgeleverd. Dus zit hij te springen om iets nieuws. Briljant speurwerk. Scherpe deductie. Een verslag van een ooggetuige. Wie weet heeft iemand geschreeuw gehoord. Iets dramatisch.

‘Gaaf de familie vandaag nog iets zeggen?’

De sheriff negeert de vraag en gebaart naar rechts. ‘Ik geef nu graag de microfoon aan inspecteur Paul Stephens, hoofd van de Joint Special Operations Task Force.’

Poe leunt naar voren en noteert: *Insp. Stephens, JSOTF, gaat met de eer strijken?*

Een lange, broodmagere man loopt naar de microfoon. Zijn adamsappel beweegt op en neer, maar inspecteur Stephens heeft een lage, resonerende stem. ‘Gisterochtend vroeg ontvingen we een melding over mogelijke sporen in een leegstaand huis.’

Poe trekt zijn wenkbrauwen op. Hij heeft het huis aan Tevis Ranch Road zelf gezien, met de jaloezieën open, zodat het meubilair binnen zichtbaar was. Hij laat zijn pen klikken en schrijft op: *Hoezo leegstaand huis? Tweede adres?*

‘Een plaatselijke makelaar, Emily Ewing,’ inspecteur Stephens kijkt op en geeft een goed geklede, magere vrouw een knikje; ze knikt terug, ‘merkte op dat er in het huis een aantal zaken, eh, verdacht was.’

Poe leunt naar voren, want hij wil niets missen van dit nieuwe brokje informatie over de zaak.

‘Mevrouw Ewing ontdekte dat er een toegang tot een kelder zou moeten zijn, maar die was onzichtbaar. Dus is met toestemming van de eigenaar een muur weggehaald en...’ Stephens bladert naar een volgende pagina en kijkt eerst een aantal gedeelten van het verslag door alvorens te vervolgen: ‘en rechercheurs ontdekten sporen van mogelijke misdaden die hier waren gepleegd. De eigenaar bevestigde nadien dat de woning een tijdje verhuurd was geweest, maar kortgeleden te koop was gezet, en hij verstreekte informatie over zijn vorige huurder, Randy Vanderholt.’

Inspecteur Stephens schraapt zijn keel en kijkt op. ‘We spoorden de verdachte op en vernamen tijdens zijn ondervraging dat hij naar een andere woning was verhuisd in een ander deel van Jefferson County. De verdachte werkte mee door toestemming te geven voor onderzoek van dit pand, zijn adres aan Tevis Ranch Road, waar Tilly Cavanaugh vervolgens levend,’ de stem van de inspecteur trilt even, ‘levend werd aangetroffen in een kelder onder de garage.’

Het rumoer neemt toe en zwakt weer af terwijl Poe noteert: *Twee adressen? Werd Tilly verplaatst?*

Stephens vervolgt: 'Het slachtoffer was mager, maar leek wel alert. Toen we vroegen hoe ze heette, bevestigde ze dat ze Tilly Cavanaugh was.'

Poe neemt zich voor zijn contacten in het ziekenhuis te ondervragen om meer te weten te komen over de lichamelijke toestand van Tilly, terwijl sheriff Garcia de inspecteur bedankt en zijn plaats op het podium weer inneemt.

De sheriff zet zijn bril recht en zegt: 'De verdachte is ter plekke gearresteerd. De heer Vanderholt is op zijn rechten gewezen en zit in afwachting van een officiële aanklacht in onze nieuwe districtsgevangenis.'

'Super-de-luxe accommodatie,' grinnikt iemand.

De sheriff schenkt geen aandacht aan deze spottende toespeling op de krankzinnig dure nieuwe gevangenis. 'Het Openbaar Ministerie bereidt een aanklacht voor en we vermoeden dat Vanderholt kort na Thanksgiving in staat van beschuldiging kan worden gesteld.'

'Is het niet zo dat Vanderholt heeft bekend?' roept Poe.

In de hele zaal klinken kreten op.

Sheriff Garcia kijkt Poe kwaad aan en buigt zich naar de microfoon toe. 'Het onderzoek is gaande. We kunnen alleen maar zeggen dat we verwachten dat het Openbaar Ministerie volgende week met een aanklacht zal komen. En nu is er nog een ogenblik tijd voor het stellen van korte vragen.'

De verslaggevers barsten vol opgekropte energie en wuivend en schreeuwend los in een spervuur van vragen, terwijl sheriff Garcia zijn handen opsteekt in een gebaar dat meer weg heeft van een overgave dan een signaal om te kalmeren. Het kost hem grote moeite de orde te bewaren terwijl hij de ene vraag na de andere moet beantwoorden.

Maar naar Poe's idee raakt de sheriff niet aan de belangrijkste informatie. Hij vermeldt alleen de meest basale feiten met weglating van de sappige details. Probeert hij soms de indruk te wekken dat Tilly's redding het gevolg was van gewaagde acties en knap politiewerk in plaats van stom geluk?

Poe houdt het niet langer uit en schreeuwt: 'Hoe kan het dat

Vanderholt niet al maanden geleden is gevonden? Waarom is hij niet eerder door de politie verhoord?’

Sheriff Garcia verstijft. ‘Alle geregistreerde zedendelinquenten in onze county zijn ondervraagd. Maar aangezien de verdachte niet tot die categorie behoorde, is er in verband met de kidnapping eerder geen onderzoek naar hem gedaan.’

‘Is het niet zo dat Vanderholt een strafblad heeft?’

‘Het klopt dat de verdachte eerder wegens autodiefstal in de gevangenis heeft gezeten.’ Sheriff Garcia’s voorhoofd glimt van het zweet door de warmte van de lampen. ‘Maar hij heeft zijn straf uitgezeten en is meer dan achttien maanden geleden uit de Folsom-gevangenis ontslagen.’

In de zaal wordt gemompeld. De vragen van de verslaggevers worden stekeliger. Garcia verplaatst zijn gewicht van de ene glanzende laars op de andere. Hij ontkent dat de politie het onderzoek heeft verziekt, ontkent dat ze belangrijke aanwijzingen over het hoofd hebben gezien.

Otis Poe gaat staan en zijn stem is door de hele lawaaierige zaal goed te horen: ‘Zijn er aanwijzingen dat Randy Vanderholt ook Abby Hill en Hannah Creighton heeft ontvoerd?’

Het noemen van deze twee namen brengt opnieuw beroering te weeg onder de toehoorders.

‘Ja, hoe zit het met die andere vermiste meisjes?’ roept een andere verslaggever. ‘Hebben jullie sporen gevonden die iets duidelijk maken over waar ze zijn?’

‘Is er een verband tussen deze zaken?’ vraagt een anorectische verslaggeefster op dwingende toon terwijl ze sheriff Garcia een microfoon voor zijn gezicht duwt. ‘In de afgelopen twee jaar zijn er drie meisjes uit deze omgeving ontvoerd. Verdenkt u Vanderholt van serieontvoeringen?’

Het gezicht van de sheriff krijgt een sombere uitdrukking en hij schudt zijn hoofd als een oude hond. ‘Het onderzoek loopt nog en zoals ik al heb uitgelegd, kunnen we op dit moment geen nadere details verstrekken.’

Met een waarschuwend blik in de richting van Poe recht hij zijn rug. ‘Daarmee zijn we aan het einde van deze persconferentie gekomen. De

familie Cavanaugh heeft me gevraagd iedereen te bedanken voor alle steunbetuigingen die ze de afgelopen dertien maanden hebben ontvangen. Het ligt in hun bedoeling om in de loop van de volgende week in het openbaar een verklaring af te leggen. Ze zijn iedereen dankbaar die eraan heeft bijgedragen dat Tilly weer thuis is. En ik wil nog in het bijzonder mijn erkentelijkheid uitspreken voor de hechte samenwerking tussen de FBI en de politie van Jefferson County, vooral degenen die...'

Otis Poe kreunt en noteert: 'Blablabla.'

De persconferentie is ten einde en als Poe opstaat om weg te gaan, zodat zijn kale hoofd boven de massa uitrijst, beginnen alle verslaggevers van buiten de stad zich te verdringen om mensen te interviewen. Televisiepersoonlijkheden verzamelen hun team om zich heen, likken hun lippen en bereiden zich voor om staande voor de camera's verslag uit te brengen. Intussen lopen de lokale burgers rond; ze grijnzen naar elkaar en uiten mompelend hun lof, bezorgdheid en verwondering.

'Ongelofelijk!'

'Goddank is dat kind weer veilig thuis.'

Verscheidene mensen uit de stad beroepen zich op een speciale band met de zaak-Cavanaugh. Sommigen hebben kinderen die bij Tilly op school zitten. Anderen hebben meegeholpen om posters met VERMIST! op te hangen.

'Ik heb helpen zoeken,' verkondigt een vrouw in een Harley Davidson-T-shirt.

'Ik ook!' zegt een tiener met een pokdalig gezicht.

De zakenman naast hem wrijft in zijn handen en zegt: 'Wij hebben met een groepje urenlang het bos uitgekamd, maar hebben niet het kleinste spoor gevonden.'

Mensen slaan elkaar op de rug en schudden elkaar de hand terwijl ze verhalen uitwisselen en zich naar de uitgang begeven. Iedereen is druk aan het praten, behalve de lange man achter in de zaal die zichzelf Duke noemt. Hij heeft bijna onbeweeglijk zeer intens staan luisteren, onderwijl nadenkend over het inperken van de schade.

Een grijsharige vrouw met een stok kijkt loensend naar hem op. 'Is het niet geweldig?' roept ze uit. 'Dat arme kind kan Thanksgiving thuis vieren, samen met haar familie.'

Duke geeft een kort knikje. ‘Ja, mevrouw.’ Hij draait zich om en loopt door de dubbele deur de zaal uit, pal achter de bemoeizieke vrouw aan die alles zo nodig moest verpesten.

Hij is zo dichtbij dat hij haar met gemak kan aanraken. Hij stelt zich voor hoe zijn grote, vierkante handen onder het glanzende haar reiken en zich om haar schriële nek sluiten. Hij geniet van dit idee terwijl ze de brede trap voor het gebouw af lopen. Dan gaat de makelaarster een andere kant op. Hij loopt langzaam achter haar aan terwijl haar hoge hakken op het trottoir tikken.

Duke blijft even staan om een sigaret op te steken, maar zonder haar uit het oog te verliezen. Halverwege de straat verderop richt ze haar sleutelbos om de portieren van een amberkleurige Lexus open te klikken. Hij ziet hoe ze instapt en haar gordel omdoet. Terwijl ze start en wegrijdt, prent hij het kenteken in zijn geheugen en begeeft zich naar zijn SUV.

Hij gaat achter het stuur zitten, draait het contactsleuteltje om, zet een raam een eindje open, controleert de spiegels en rijdt weg. Een zwaar, grijs wolkendek voorspelt regen. Maar het is niet het weer dat hem bezighoudt terwijl hij naar huis rijdt. Nee, hij vraagt zich af wat hij aan moet met Randy Vanderholt, nu die sukkel zich heeft laten arresteren. En hij maakt zich zorgen over de geheimen die de lieve kleine Tilly misschien gaat verklappen.

Lees verder in *Langs de afgrond*.